

DE KAVEL VAN KELDER

Tussen alle huisjes die keurig in het gelid staan, valt dat van de gebroeders Kelder op. Het is pretentieloos en ruig, met een lekker dwars dak. Jort: 'Het is altijd mijn droom geweest om in alle radicaliteit een huis te ontwerpen.'

*tekst Elsbeth Grievink
fotografie Filip du Jardin
styling Friday Next*

Ook tafels, stoelen en bedden werden ontworpen door Marc Koehler: stoer, simpel, praktisch. Aan de eettafel stoelen van Vitra

Obstakels bij het bouwen waren er genoeg. Het hele feest was niet doorgestaan als een zandhagedis een nestje had gebouwd op de kavel van Kelder. 'Er is een bioloog op handen en knieën door het duin gegaan om te zoeken'

Vissen, strandjuten, fikkie stoken op het strand. Jort Kelder heeft als jongetje mooie zomers beleefd op Terschelling. Zijn ouders huurden altijd huisjes in de duinen, van waaruit je binnen een paar stappen op het strand stond. Toen hij ouder werd, kwam hij een periode lang nauwelijks op het eiland, tot zijn leven er een van hollen en stilstaan werd. Bladen maken, televisieprogramma's presenteren, op de gekste plekken lezingen geven. Kelder verlangde naar een plek waar hij rustig kon nadenken en werken. Hij besloot samen met zijn broer Maarten, die in Singapore woont maar eens per jaar vakantie doorbrengt in Nederland, een huis te bouwen op Terschelling. Vlak bij de plek waar ze vroeger hun zomers doorbrachten, maar qua looks op geen enkele manier vergelijkbaar met de andere huisjes op het eiland. De taken verdeelden zich organisch. Broer Maarten hield het overzicht, Jort stortte zich op de details.

Jongensgrapjes

'Het is altijd mijn droom geweest om in alle radicaliteit een huis te ontwerpen. Wat ik in mijn hoofd had was een pretentieloos huis, waar het zand gewoon naar binnen kan waaien, met een paar stoute jongensgrapjes erin. Een speelgoedhuis; het is tenslotte een huis voor erbij.' Kelder ging bewust op zoek naar een jonge architect. Zijn keuze viel op Marc Koehler: 'Aan eerdere projecten zag ik dat hij grenzen durft te overschrijden.' Kelder gaf Koehler stápels van zijn favoriete architectuurboeken mee, waar aan alle kanten geeltjes uitstaken. 'Ik zei tegen hem: graag wel een beetje dúrven. Bedenk gerust iets wat extremer is dan je ooit voor mogelijk had gehouden.' Er waren echter ook de nodige restricties. Op Terschelling mag je niet hoger bouwen dan zeven meter, op een plattegrond van maximaal 90 m2. Bovendien dienen álle huizen er een puntdak te hebben, dat keurig dezelfde kant op wijst. En dan had de opdrachtgever zelf ook nog wat wensen. Kelder: 'Ik hou niet van kamertjes en deurtjes. Dus geen hokjeshuis, maar ruimtelijkheid. Vanaf mijn luie bank wilde ik de vloedlijn kunnen zien, het liefst door een periscoop waarmee ik via het dak over de duinen heen zou kunnen kijken. Slapen zou ik beneden doen, onder duinniveau. Leek me leuk, je gordijn opendoen en dan fazanten zien rondlopen. En o ja, het moest een energiezuinig huis worden, gebouwd uit natuurlijke materialen.'

Prettige clash

Afgezien van de periscoop – 'Dat bleek godsonmogelijk' – vulde Koehler bijna al Kelders wensen. Op de 90 m2 die hij tot zijn beschikking had creëerde hij een even ruig als delicaat huis, met maar liefst elf niveaus die als grote traptreden om de centrale as waaieren. Afgezien van de slaapvertrekken staan alle ruimtes met elkaar in verbinding. Het hele huis is opgetrokken uit geprefabriceerde, massief houten lenotec-panelen en als bouw pakket naar Terschelling vervoerd. Aan de buitenkant werd het bedekt met red cedar, dat afgelopen winter zijn rode gloed verloor en nu nóg mooier correspondeert met de duinen. Binnen *clashen* de groengele betonnen vloeren prettig met de chique notenhouten kern, waarin zich een met staalplaten bedekte open haard bevindt. Het huis kreeg een puntdak, zoals voorgeschreven, maar Koehler vond een manier om te ontsnappen aan de ijzere wetten van de Friese welstand. Hij hakte het dak aan één kant rigoureuus af, waardoor een eigenwijze diamant ontstond. 'Daardoor is het huis van iedere kant anders,' zegt Kelder. 'Het blijft verrassen. Dat heeft Marc fantastisch gedaan.'

Kraaiennest

Het enorme raam aan de zeezijde biedt vanaf elk niveau in huis zicht op de duinen en de lucht. 's Nachts kun je er de hele Melkweg zien. Kelders favoriete plek is de nok van het huis, waar een Cocoon Bubble Chair hangt. 'Dat is mijn kraaiennest. Hier kijk ik graag met een verrekijker over de zee. Ik heb een app waarop ik kan zien waar de zeeschepen om mij heen vandaan komen en wat ze vervoeren.' Daalt hij een niveau af, dan kan hij liggend op een daybed door de kijkgaten kijken die hij in het dak wilde voor de andere kant van het eiland. 'Vanaf hier kun je de Waddenzee én de Noordzee zien, maar ook de vuurtorens op Ameland en Vlieland.' Weer een niveau lager is een televisiehoek en een door Koehler ontworpen keuken. Kelder drukt op een knop en *bzzzt*, een afzuigkap komt omhoog uit het aanrecht. 'Dat is een van de James Bond-elementjes in het huis,' lacht hij. De meeste tijd brengt hij door aan zijn werktafel, want daarvoor komt hij hier ten slotte: schrijven, programma's bedenken. Als dat lukt, tenminste, want er is eigenlijk maar een ding niet geslaagd aan het plan. 'Ik dacht hier te ontsnappen aan alle verleidingen thuis. Maar hier is het de natuur die voortdurend lonkt. Het strand, de wijsheid. Ik krijg er niet genoeg van.'

